

uzam

ÖRTÜSÜZ YÜZLER

Medadin Limani

Balkan Edebiyatı

Medadin Limani, 1982'de Üsküp (Kuzey Makedonya)'te doğdu. İlköğrenimini Üsküp'te, orta öğrenimini İstanbul'da, Lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Anadolu Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden tamamladı. Üsküp merkezli Arnavutça yayımlanan *Heshtje* (Edebiyat ve Kültür dergisi)'nin [www.revistaheshtje.com] genel yayın yönetmenliğini yapıyor. Üsküp'teki Uluslararası Güney Doğu Üniversitesinde Uluslararası İlişkiler ve Diplomasi alanında yüksek lisans eğitimine devam ediyor. Evli ve iki çocuk babası.

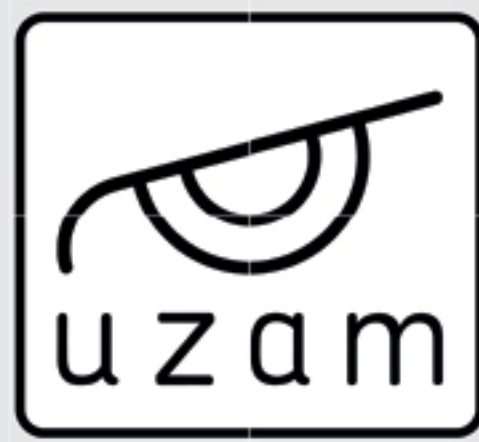
ÖRTÜSÜZ YÜZLER

Medadin Limani

Örtüsüz Yüzler	Medadin Limani
Uzam Yayınları	: 104
Balkan Edebiyatı	: 4
Öykü	: 39
1. Baskı	: Eylül 2023
Sertifika No	: 41826
ISBN	: 978-625-99552-0-9
Editör	: Hüseyin Mehmet
Son Okuma	: Ceren Karahan
Kapak	: Uzam/Ahmet H. Karahan
Sayfa Düzeni	: Uzam/Ahmet H. Karahan
Basıldığı Yer	: Ankara Ofset Basım Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Sertifika No: 50648 Zübeyde Hanım Mah. Sebze Bahçeleri Cad. No: 93/43-44 İskitler-Altındağ/Ankara www.ankaraofset.com.tr Tel: 0 312 384 50 63

© 2023, Medadin Limani
© 2023, Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz.

Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.

Fevzi Çakmak 2 Sk. No: 38/10 Kızılay/Ankara

Tel: 0 312 230 40 55

www.uzam.com.tr / iletisim@uzamyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Tito'nun Karşısında	9
İncir Uyutması	17
Çaressizce Ağaca Sarıldı	23
Hikâye Sahibi	27
Ötekiler	35
Kahve Tadında	41
Bafti'nin Çarşısı	47

Aileme...

TİTO'NUN KARŞISINDA

“Hadi çocuklar, acele edin. Geç kalacağız bu gidişle, yoksa sonra...”

Bir köy okulu. Avluya bir otobüs gelmiş, orada bekliyor. Belli ki öğrenciler bir yere götürülecek.

Öğretmenler, arkalarında öğrencilerle ikişerli koldan bahçeye çıkıp otobüse sırayla bindi. Kimin kimle oturacağı önceden belirlenmiş hatta otobüsün arka kapısından binerken bile sıra bozulmamıştı. Öğrenciler arka kapıdan binerken kahraman öğretmenler ön kapıdan otobüse binip ön koltuklara çöktü. Kaptanın sağındaki tek koltukta okulun ve Tito'nun başkahramanı oturacaktı. Baş kahraman otobüse bindiğinde gözlerini öğrencilerin üzerinde gezdirerek şöyle bir baktı. Öğrenciler, bu bakışlardan sessiz kalmaları gerektiğini hemen anladı. Öyle eğitilmişlerdi. Tito'yla okulun baş kahramanı müdürün bakışlarındaki anlamı biliyorlardı. Buna saygı denilmişti.

Baş kahraman yavaşça koltuğa oturdu, şoföre:

“Kaptan, gidebiliriz artık,” dedi.

Şoför, “Tabi efendim, emriniz olur.” diyerek gaza bastı.

Köy meydanına gelmeden camiyi geçerken müdür, sol elini kaldırıp herkesin göreceği şekilde işareti verdi. Öğretmenler sol notasını söylediler, ardından öğrenciler başladı. Hep bir ağızdan ve tek sesmiş gibi, gür ve baskıcı bir tonla söylenmeye başlandı şarkı. Öğretildiği gibi...

“Tito, üç defa kahramandır; kahraman, kahraman, kahraman...” şarkısı söyleniyordu.

Şarkılar bağırarak söyleniyor, bu sırada otobüs inliyordu. Otobüsün sağ tarafında oturan bir çocuk, caminin yanından geçerken duvara yaslanmış, ezanın okumasını bekleyen dedesini gördü. Sadece sağ gözüyle. Başını kıpırdatmadan. Dedesinin bulunduğu yöne, dedesi kaybolana kadar baktı. Belli etmeden, gizlice...

Gözünden bir damla yaş düştü. Yine fark ettirmeden sağ eliyle hızlıca sildi. Avuçları da terlemişti, gözyaşını silince avucunu oturduğu koltuğa hafifçe sürterek kurulamaya çalıştı. Çünkü giydiği takım elbise kendinin değildi. Okul vermişti, devletin malıydı. Takım elbiseler aslında bir nevi askerî üniformaydı. Herkese giydirilmezdi, sadece bazı çocuklara... Diğerlerine kumaş pantolon, üstüne gömlekler, köşeli şapka ve boyunda kırmızı şal bağlanırdı. Bu program için onlara ödünç verilmişti takımlar. Kirletmemeli, iz bırakmamalıydılar. Çocuk şarkıya ara vermemek için bütün bunları gizlice yapmıştı. Hatta dedesini gördüğünde, o kaybolana kadar boğazını yırtarcasına bağırıyordu. Öğretmenleri o sırada ona baksalardı bile çok sakın görürlerdi. Tebessümü de eksik etmemişti. Ancak içindeki fırtınalar bütün bu yaşadıklarından doğuyordu. Birikmiş acılarının, şiddetli davranışlarının yansımalarını zihninde, yaşar gibi tasarlardı. O sırada içinde ne savaşlar başlamıştı. Tito'ya karşı... Bir o bilirdi, bir de dedesi.

Yol boyunca, aynı şarkı tekrar tekrar söylendi. Takımlar kalın kumaştan, otobüs havasızdı. Ter içinde kalsalar da Tito yüceltilmeli, rejimin şarkıları söylenmeliydi.

*Partizanlar ormanda yaşıyor
Ateş yakıyor
Ellerini ısıtıyor ve şarkı söylüyorlar
Takkelerinde kızıl yıldız taşıyorlar
Her ardıçtan uzunlar
Tüm tepelerden
Denizi ve özgürlüğü görüyorlar*

Piyonerlerin de yer alacağı ana programın yapılacağı alana varıldı.

Bir sürü otobüs Üsküp Meydanı'nın yakınlarında park edilmişti. Öğrenciler, okulların isimleri okunduktan sonra sırayla araçtan indi. Otobüse bindikleri gibi sırasıyla, müdür en başında tabii, arkada öğretmenler, sonra öğrenciler... Sıra asla bozulmuyordu.

Her okulun meydanda nerede duracağı önceden belirlenmişti. Bütün okulların öğrencileri meydandaki yerini aldı. Ayakta, daima hazır hâlde Tito'nun gelmesi bekleniyordu.

Evet! Nihayet Tito belirdi. Meydana girişi bir başkaydı; üstü açık arabayla, askerî takım elbiseleriyle oturmuş bir şekilde, her iki tarafta insan seli... Memurlar, görevliler, öğrenciler ve yurttaşlarla dolu yol boyunca herkese el sallıyordu. Meydanda yani kürsünün bulunduğu yerde araba durdu. Beyaz eldivenleriyle, sigara çubuğuyla, kocaman gözlükleriyle Tito kalabalığın dikkatini de yönetiyordu.

Üsküp Meydanı çeşitli okulların temsilcileriyle, ülkede yaşayan muhtelif halklarla, bazı inançların temsilcileriyle ve öğrencilerle doluydu. Yurttaşlar da vardı tabii. Ayrıca herkesin farklı dini, dili ve kültürü vardı. Her biri kendi inancıyla yetiştirilmişti. Rüyalarını evde konuştukları dille görüyorlardı. Evdeki kimlikleriyle hayal kurmaktan, tasarı yapmaktan da çekinmiyorlardı.

Yol boyunca söylenen şarkılara rağmen çocuğun içindeki fırtına yatışmamış, üstelik daha da kabarmıştı. Çünkü program alanına geldiklerinde yandaki okulun öğrencileri, kendilerine ters ters bakıyor, çeşitli el hareketleriyle onları tahrik ediyordu. Öğretmenlerin duyamayacağı biçimde küfürlere maruz kalıyor, durmadan aşağılanıyorlardı. Hele çocuklardan biri;

“Шиптарско цубре!”¹ deyince, çocuk âdeta delirdi.

Ne olduysa oldu, o sözü söyleyen çocuğa yaklaştı, öyle bir tokat attı ki küfreden çocuğun feleği şaştı. Sonra durmadı çocuk, küfreden o çocuğu ahali Tito’ya kilitlenmişken, kimsecikler duymadan bir güzel dövdü.

En sonunda bir “Ohhh be!” çekti kısık bir sesle. Rahatlamıştı. Mütebessim bir çehreyle hiçbir şey olmamış gibi tekrar sırasına geçti. Fakat bir yandan bu durumu kendine de yakıştırmamış gibiydi. Ama olsun, diyerek kendine has bir piyoner ciddiyetiyle yerine geçti. Bütün bunları dedesi önermişti.

“Bazı durumlarda her neye ihtiyacın varsa onu hayal et. Çok rahatlarsın.”

“Gerçekten mi?”

“Evet! Ben de üç buçuk yıl boyunca, partizan askeriydim. Seni görebilmek için çok dönüş hayali kurdum. İşte bak, karşıdayım...”

“Hmm! Peki dede, hayal edeceğim.”

“Evet. Korkma! Tito ve partizanları bir tek oraya yetişemez. Hürriyet, zihnimizin sınırları kadardır.”

Ne yazsam oku Tito'dur

Ne okusam bil Tito'dur

Ne anlatsam dinle Tito'dur

Özgürlük barış yolumuz Tito

Programın ortalarına gelince genelde bu marş okunurdu. Bitmesine az kalmıştı. Ancak çiseleyen mayıs yağmuru altında saatlerce ayakta durmaktan çocukların yüzleri solmuştu. Kimse bir şey söyleyemezdi. Çünkü Tito’dan çok korkulurdu.

1 Sizi gidi pislik Arnavutlar!

Nihayet eve döndüler. İkinci sonrasıydı. O ara dedesi de geldi. Annesi “Oğlum, sırlıklam olmuşsun, hasta olacaksın.”

“Ben Tito’nun bir piyoneriyim anne, ne üşümesi, sıcak bile geliyor.”

“Gel, odaya geç, geliyorum.”

“Anne, karnım ağrıyor...”

“Aman Allah’ım, senin ateşin varmış, yanıyorsun evlâdım.”

“Ne! Anne! Ha!”

“Onun için sana sıcak geliyor. Uzan sen, geliyorum.”

Ateşler içinde kendinden geçti çocuk. Bronşiti de vardı. Hayli hastalanmıştı. Babası aldı kucağına, aciline götürdü. Penisilin iğnesi yaptılar. Ayrıca yedi gün boyunca yedi iğne daha olmalıydı.

Baba üzgün, kızgın ve öfkeliydi. Oğlu, mavi Lada’nın arka koltuğunda uzanmış, yatıyordu. Hasta hâliyle yine hayal kuruyordu.

“Baba! Tito, bizi sever mi?”

“Tabi ki sever oğlum, sever. Ancak şey, yalnızca hayal kurarsak sever bizi...”

“Hmm! Mesela bugünkü gibi mi?”

“Ne gibi ne oldu yani, bir şey mi yaptın?”

“Evet, baba, kızma bana; Ben, ben... Ben bir çocuğu çok kötü dövdüm.”

“Ne diyorsun oğlum.”

“Ama bizi çok kötü aşağılamıştı. Tutamadım kendimi dövdüm onu...”

“Ne yapmışsın, aman Allah’ım?”

“Korkma baba, dur! Dövdüğüm doğrudur. Ama hayalimde yani, he!”

“He!”

Babasının yüzünde bir tebessüm belirdi. Oğlu gibi mutlu ve umutla tebessüm etti. Sonra, bu hayali anlatımın gerçekleşmemesi için ona birkaç nasihatte bulundu. Söz konusu oğlunun geleceğiydi, kendisinin de tabi. Bir hiç uğruna zayi olmasını engellemeliydi.

Şarkı sözlerindeki gibi, görünürde rejimin sloganı olan birlik ve kardeşlik içinde yaşarlardı. Her yeni tanışanla, sanki gel tanış olalım dercesine fakat tanıştıktan sonra da yaşadıklarına anlam katmak için rejimin şarkılarına tutunmaları emredilirdi. Tito'yu yücelten sözlerle ortamlarda tutunmaya çalışılırdı. Sokakta veya meydanlarda, hele devlet kurumlarında, sadece içeride oldukları süre zarfında değil, vatandaşın işi düşer ve herhangi bir devlet kurumun önünden geçerse bile, kendini bu sloganlara hazır gibi yaşarlardı.

Herkes için tek bir ip vardı. O ip te ya cambazlık yapılacak ya da asılacaktı. Seçme hakkı herkese verilmişti.

*Bayrağımız altında
Biz şen piyonerleriz
Okur, şarkı söyleriz
Hür ve mesut yaşarız
Bugünün çalışkanı
Yarın sınır kahramanı
Tito'nun askerleri
Biziz vatan çocukları*

14

Yaz tatiline çıkmaya bir gün kala, bu marş eşliğinde o yıla veda ediliyordu.

Sözler etkileyiciydi. Çocuklar da buna coşarlardı. Neşeleri yerine gelirdi, sonuçta şarkı bu, onlar için keyif vericiydi. Kendilerini en rahat, en hür hissettikleri ve kocaman gülüştükleri nadir zamanlardandı okulun son günleri. Hayal kurmak da serbestti. Ne Tito görürdü ne partizanlar duyardı ne de müdür hissedirdi. Hiç kimse bilmezdi.

Nitekim şarkı sözlerinde olsa gerek, çocuk o sırada hayallere daldı. Gece gördüğü rüyalar, gün içindeki hayaller, şarkı söylerkenki hülyalar...

Hürriyeti yaşardı o sırada. Kahkahalı gülüşüyle hayattan

öcünü alırdı sanki. Hele ruhunun çıtası yükselince, dudaklarını kıpırdatmadan mutlaka, bütün hücreleriyle müdüre sitem edersine, partizanlara karşı askeri duruş sergiler gibi Tito'ya da parmak sallayarak tehdit ederdi. Korkmadan Tito'nun karşısına çıkmış "Bir gün Tito, işte o gün, bizimdir" dedi. Haykıracak, dedesinin hesabını sordu, babasına yapılan zalimliği sordu, hem de defalarca...

Yaz tatili rüyalarla, hülyalarla başladı yine.

İNCİR UYUTMASI

*Bir yaz sıcağında incir ağacının altında serinlenirken
koparılan incirin çekirdekleriyle zikir yaparak uyuya kalmak,
derin bir huşuya vesiledir.*

“Neredesin?”

“Meydan’da. Çeşmenin oradayım abi.”

“Bekle. Geliyorum.”

Bekliyor! Geleni beklerken büyük bir patlama oluyor. Herkes belirsizlikten kaçışmaya başlıyor. Meydan karışıyor. Bütün sesler birbirine giriyor, curcuna kopuyor. Kalabalığa bir fitne düşüyor. Herkes sığınacak bir köşe peşine düşüyor. Kibleye yönelmeye çalışanlar, inançlarını da pekiştiriyor. Ancak o, yerinden kıpırdamadan başka bir arayışın içindedir sanki. Sağa sola bakınıyor. Bütün meydanı, kendi etrafına dönerek süzüyor. Nihayet yerini belirliyor.

Kalabalıkları aralayıp koşarak gidiyor. Belirlediği nokta, çeşmedir. Evet, meydandaki çeşmenin üstüne çıkıyor. Ama bu delice bir davranıştır, lakin başka bir yolu da kalmamıştır.

Çeşmenin tepesine tırmanırken kimse fark etmiyor. Herkes kendi derdiyle, telaşıyla uğraşırken etrafta olup bitenleri seyretmek de ayrı bir beceri gerektiriyor. Çıkarken onu takip ediyor. Coşkulu heyecanını da derinden hissediyor.

Vakit dar. Hiç beklemeden bağırmaya başlıyor. Sesini kalabalığa duyurmaya çalışıyor. Tecrübesi ona yardım ediyor.

Nihayet ikisi buluşuyor. Yola devam ederken son defa ona bakıyor. O, çeşmenin üstünde ayaktadır, el hareketleriyle insanları etrafına topluyor. Bağıra bağıra yüzü mosmor kesilmiştir.

Oradan uzaklaşırken konuşana son kez bakıyor. Uzaklaştıkça kafa tutan konuşması sönüyor. Onu, orada mücadelesiyle başbaşa bırakıyor. Meydanda tam da çeşmenin üstündeki ses, her devirde olduğu gibi şehrin gürültüsüne yeniliyor. Ne dalgaların sesi ne de suyun akışı duyuluyor...

Karşıma çıkın kalabalıklar, gelin. Üzerime yürüyün. Üstümden geçip yolunuza devam edin. İnsafa da yer yok, zayıflıktır. Sakın acımayın. Ne de olsa çılgına dönmüş ilerleyişinizle her şeyi basıp geçiyorsunuz. Gene de durmak yok, yola devam. Hatta dinlenmeye vakit yok.

Aceleyle nereye varmak isteriz!

Düşünün, artık zamanı da fethetme derdine düşmüşüz. Bu cüretkârlık da nedir; nereden geliyor!

Kalabalıklar ileri! İleri! Yalnız geleceği düşünerek yürüyünüz. Sadece önümüze bakarak adımlarımızı atmak da ne demektir.

Evet! Siz kalabalıklar, buyurunuz. Size diyorum. Yanlış duymadınız, size sesleniyorum. Evet, evet; doğru, sen de... Gelin. Yaklaşın.

Hepinize meydan okuyorum!

Durmayın, şimdi daha bir telaşla gelin. Etrafımı sarın, korkmuyorum.

Hepiniz yaklaşın, gelin. Etten bir duvar örün. Sizin için korkaklık, zayıflıktı ya, olsun, miskine gelin. Gelin de size dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim.

Buyurun, oturun. Olduğunuz yere çökün. Rahatlayın. Yaslanın birbirinize. Bütün günahlarınıza rağmen, bir yudumluk umudunuz varsa eğer, hep beraber kalan o kırıntıları aramakla sakinleşin önce...

Bu arada, haberiniz ola, size bir ikramımız olacak. Biraz sonra...

Hayatınızda pek yemediğiniz, belki de hiç bilmediğiniz bir yiyeceğimiz var. Odundan tabaklar, kaşıklar da bellenişmiş, hazır. Başka bir yerde bulamazsınız. Bir tek burada var; bu gece, bu meydanda olacak.

Yanlış anlamayın, amacımız sizin gibi güzide insanları kıskırtmak değil. Ama bu tatlıyı bulmaya ne uyanıklığımız ne de fedailiğimiz yeter.

Ey sen, adın Kâmil mi, kemale ermiş insan mı, neyse ne artık! Getir şu ikram edeceğimiz tatlıyı.

Durun ya hu, durun kalabalıklar, yavaş olun.

Sabırlı olun. Beklemede kalın. Kanaatle dayanabilenlere müjde, bir alana diğeri bedava. Öyle keşmekeşli hayatınız gibi aceleyle yenmez bu tatlı, önce hikâyesi dinlenecek. Yoksa şifası olmaz.

Evet! Öncelikle, incir denince, kalabalıklar bir duraksar. Ağacın etrafına da insanlar toplanır ve sırtlarını yaslayıp otururlar. Gölgesi bereketlidir. Dünyayı bile dinle(n)meye iter. Tefekküre sürükler. Zikre yöneltir. Huşuya kavuşunca da her canlı, uykuya dalar. Ölümü dünyalık tadında yaşatır. Göz kapakları kaldırılınca, kalbiyle birlikte açılınca da bir bakmışsınız gördükleriniz karşısında şaşkınlıyorsunuz. Korkuları derinleştirir, vücutları titretir. Kibirleri kabarmaya başlar, geleceklerinden endişe ederler.

Sonuçta her canlı bir gün, zamandan ve mekândan yoksun bir aynanın karşısına çıkarılınca, içinde duranı, bizzat ruhunu görecektir.

Bir zamanlar, kadim Üsküdar, gün batımıyla karşı yakadan yıldız gibi parlayan, altından bir şehirdi. Bir zamanlar,

bulduğumuz bu meydanda, tam da meydanın şurasında, kağı üstünde oturmuş bir adam vardı. At üstünde, mushafını okuyarak kendi işine bakardı. Suda can çekişen bir kızın çığlıklarını duyunca onu kurtarmaya girişti. Kız, yapılan bu iyilik karşısında, şükranlarını sunmak üzere kendisini kurtaran adama bir ikramda bulunmak istedi. Meydandaki şu yaşlı incir ağcından, birkaç incir kopardı. Evinde sütle pişirerek kaynattı. Hazır olunca da bu incir ağacının gölgesinde bizim gibi buluştular. Tatlıyı bakışarak karşılıklı yediler. O kadar beğendiler ki lezzetinden dolayı her ikisi de bu ağacın altında, uyanmamak üzere gözlerini kapadı. İşte o gün bu gündür, bu tatlıya, incir uyutması denir.

Bu olaydan sonra Üsküdar ahalisi dilden dile şöyle aktarır oldu:

*Ey insanlar
Unutmayın ki
Bu kıyı Üsküdar
Buradan ötesi de dar.
Güneş bu taraftan doğar.
Bir dur, göreceksin tümüyle seni sarar.
Korkma ey kul.
Gideceğin yol belli,
Varacağın yerde bulacaksın aradığın o teselliyi.*

Evet, işte böyle. Şimdi buyurunuz, şifa niyetine yiyiniz efendim.

O buluşmanın üzerinden yıllar geçti.

Bir gün, evinde, seher vakti, zihninde bir hikâyeye belirdi. Aceleyle bir oturuşta yazdı hikâyeyi. Metni birkaç güne bekletti. Demlendirdi.

Hazırdır deyip e-postayla yazısını gönderdi. Bir taraftan mektubuna karşılık verilmeyeceğini düşünüyor, diğer taraftan umutlanıyordu. Gelecek cevaba göre, duyguları da değişecekti. Biliyordu.

“Kanaatim o ki yazının girişiyle devamında uyum sorunu var. İnsanlara bu kadar yüksekte seslenme isteğinin ardından, incir tatlısından bahsetmen bir kusur gibi. Başka bir şekilde giriş yapılmalıydı sanki. Cümlelerimiz sapasağlam olmalı. Anlatmak istediğin husus, başka nasıl anlatılır, bunu daha sonra konuşalım inşallah...”

Önce garipsedi tabi. Şaşırdı biraz. Çünkü beklemiyordu. Bu devirde, hele bu karışık ve gürültülü hayatta, vakit ayırmanın zor olduğu bu günlerde e-postasına cevap alabilmeyi, onu hem çok sevindirmiş hem de düşündürmüştü. Yazıyla alakalı yaptığı yorumdan çok, bu tavırdan etkilenmişti. Bir ders niteliğinde olmuştu bu. Yerinde ve vaktinde. Unutmuyacaktı.

Vakit kaybetmeden, heyecanla düzeltmeleri yapmaya başladı. Ancak bu defa, ilk yazdığından uzaklaşıyor, hikâyeye her geçen gün uzuyor, günden güne değişiyordu. Bir türlü bitiremiyordu.

Aylar geçti. O yaz sıcağının kavurduğu bir günün ikinci vaktinde işten yeni dönmüştü. Evinde otururken bu hikâyeyi nasıl sona erdireceğiyle ilgili aklına yeni bir fikir geldi. Tam o esnada da yakın bir dostundan mesaj gelmiş, daha okumaya başlamadan mesaj sesi bile onun duygularını etkilemişti. Altıncı his devreye girmiş, zihnini ve hislerini harekete geçirmişti.

Mesajı açtı ve “Şey... Nasıl yazsam bilemedim: Asım Ağabey’imiz vefat etti.” yazıyordu.

Mesajı okumasına okudu, yazılanı da anladı ama inanamadı. Kendini inandıramadı bir türlü. Bu olsa olsa “Yalan haberdir!” dedi. Telefonu masanın üzerine bıraktı. Yazıyı açtı, okumaya başladı. Düzeltmeleri yapacaktı. Onun için de oturmuştu. Başladı...

Yazıyla uğraşırken, zihninde anılar canlanıyordu. İster istemez duygularla birlikte o anıları da yaşıyordu. Yazının sonuna geldiğinde, gözleri nemlendi. Hıçkırıklara boğuldu birden. Ne ekranda yazılanları görebiliyor ne de yazıya devam edebiliyordu. Artık haber ruhuna işlemeye başlamıştı. Allah'ın takdiri. Hikâyenin sonunu yine o yazmıştı.

“Asım'ın nesli” demişti bir gün; acaba hangi Asım'dan bahsetmişti...

Derinden etkileyen bu haberden sonra, onun bir cümlesi aklına geldi. Mevcut ulaşım imkânlarıyla yarışarak İstanbul'a gitmek üzere hemen yola çıktı. İstanbul'a varınca doğruca Üsküdar'a geçti. O lokantaya gitti. Kapısına gelince, her detayı hatırlamaya başladı. Sanki bütün kareler tek tek gözünün önünden geçiyordu. Kuru görüntüden ibaret de değildi bunlar. Duygularıyla birlikte iz bıraktığı şekliyle oradalardı. Ancak bu defa yalnızdı. O yoktu. Oysa “Bunu daha sonra konuşalım.” demişti. O, çılgınca konuşmayı yapan iç sesi de duyulmuyordu. Kimsesiz gibi meydanda yapayalnız masada oturuyordu. Sesler gitmiş, sükût gelmişti. Duygular dinmiş, akli depresmişti.

Sıkça paylaşım yapmamasına rağmen o gün dayanamamış onun sakallı, çok bilinen o yeleşle bir resmini sosyal medyada paylaştı.

“Yeleşine talibim Asım Abim, yeleşine...”

Kalabalık dağılmış, sesler kesilmişti.

İncir ağacı da kurumaya başlamıştı.

Örtüsüz Yüzler

Medadin Limani

Örtüsüz Yüzler'de bir asırlık ötekileştirmenin izleri, insanların yüzlerinde yer edinmişse de, yine de çocukluk hayallerine tutunarak kadim çarşının, esnafın hallerinden, farklı insan hâllerine açılan bir Balkan ezgisi tütüyor. Kimi zaman Üsküp'ün cumbalı pencerelerindeki perdeler aralanıyor sofralara oturuyorsunuz, kimi zaman Arnavut kaldırımli sokaklarda ya bir şiirin peşinde yahut pide kuyruklarında bekliyor ama hep çocukça bir telaşla eliniz ayağınıza dolaşıyor. Hüznün tarihî seyrelmeyle damıtıldığı, çocuksu düşlerin dünyasından büyüklerin kurulu dünyasında kesiştiği öyküler sizi, bir arasta aralığında kahve tadında karşılıyor...

uzam

Öykü

UzamYayinlari

9 786259 955209